

Geen verhaal is het waard om voor te sterven...

FANDOM

'Een opwindende leeservaring!'

James Dashner, auteur van *De Labyrintrenner*

ANNA

DAY

Proloog

Vandaag precies over een week zal ik hangen.

Ik zal hangen voor mijn vrienden, mijn familie en bovenal voor de liefde. Een gedachte die verrassend weinig troost biedt als ik denk aan de strop die zich om mijn nek zal spannen, mijn voeten die naar vaste grond zoeken, mijn benen die wild zwaaien... dansen in de lucht.

Vanochtend wist ik nog van niets. Vanochtend was ik op Comic Con; ik snoof de geur op van hotdogs en zweet en parfum, keek naar de felgekleurde kostuums, het flitsen van de camera's, naar de drumstellen en de violen. En gisteren zat ik op school, waar ik me druk maakte over een stomme Engelse presentatie en wenste dat ik me in een andere wereld bevond.

Pas op met wat je wenst, want soms kan het lelijk tegenvallen als je wens werkelijkheid wordt.

❧ 1 ❧

Ik sta op, besef dat mijn maxirok aan mijn dijen kleeft en probeer het katoen los te maken van mijn huid zonder dat iemand het ziet.

'Zet 'm op,' fluistert Katie.

Ik antwoord niet. Waarom had ik me opgegeven voor deze stomme presentatie? Praten in het openbaar: niet mijn sterkste punt. Laten we eerlijk zijn, wat dan ook in het openbaar: niet mijn sterkste punt.

'Kom maar als je zo ver bent, Violet,' zegt mevrouw Thompson.

Ik trek nog een keer aan de stof en loop naar voren. Ik voel me plotseling heel klein, alsof mijn klasgenoten krimpstralen in hun ogen hebben. We zullen Violet laten krimpen. Hier moet ik om lachen – nu lijkt ik zowel verward als zenuwachtig.

Mevrouw Thompson glimlacht naar me vanaf haar have-loze werktafel. 'Oké, Violet, vertel ons maar over je lievelingsboek; dat heet...?'

'*De Galgendans* van Sally King,' antwoord ik.

Een collectief gekreun van de jongens op de achterste rij. Maar ze dóen alleen maar of ze teleurgesteld zijn. Ik zag ze nog geen jaar geleden in de bioscoop toen de filmversie was uitgekomen en ik herinner me dat ze allemaal met verdacht rode ogen naar buiten kwamen.

Ik haal diep adem en begin te praten.

'*Ooit leefde er een ras dat de mensen werd genoemd.*

De mensen waren slim en ambitieus, maar ze waren ook hebzuchtig, een hebzucht die zich uitstrekte tot hun telkens toenemende obsessie met perfectie – het perfecte lichaam, de perfecte hersens en het perfecte leven. Aan het begin van de 22ste eeuw leidde die perfectie tot de eerste golf van genetisch vervolmaakte mensen.'

Ik las een dramatische pauze in en kijk het lokaal rond. Ik had gehoopt dat ze geboeid keken, met wijd open ogen, maar ze zien er eerder half in slaap uit.

'De Gems. "Genetically Enhanced Men". Lang, sterk, knap, met een IQ van boven de 130. Het duurde niet lang voor de Gems naar mooie streken op het platteland verhuisden die de Weiden hetten, en waar geen ziekten en misdaad voorkwamen.'

Ik verplaats mijn gewicht van mijn ene voet op mijn andere, veeg mijn haar uit mijn ogen en duw de knagende gedachte dat ik als een ontzettende trut overkom naar het duistere, ongebruikte deel van mijn hersens.

'Maar wat gebeurde er met de niet-vervolmaakte mensen? Die normale mannen en vrouwen zoals jij en ik? Die kwamen bekend te staan als de Imperfecten. De Imps. Ze leefden afgesloten in de oude steden – Londen, Manchester, Parijs, Moskou – waar ziekten en misdaad floreerden, opgesloten achter kilometers lange, kronkelende stadsmuren, net zo lang gebombardeerd tot ze zich onderwierpen. Alleen de Imps die sterker en gezonder waren, mochten de Weiden binnen om de Gems als slaven te dienen.'

Het woord "mens" werd niet meer uitgesproken, was verboden.

Er waren alleen nog Gems en Imps...'

'Dus ik ben een Imp,' onderbreekt Ryan Bell me van achter uit de klas. 'Bedoel je dat?'

Fijn. Net wat ik nodig heb – een relschopper. En ik wou

dat ik de moed had te zeggen dat hij dit toch allemaal al moest weten nadat hij twee uur lang met een Kleenex stevig tegen zijn neus gedrukt naar de film had gekeken.

‘Hou je kop, eikel,’ zegt Katie. Haar korte, rode haar wipt in een perfecte boog op als ze zich omdraait om hem aan te kijken. Ik kan de uitdrukking op haar gezicht niet zien, maar ik weet dat ze hem op die speciale manier aankijkt, met haar erwtengroene ogen samengeknepen en haar lippen op elkaar geperst.

‘Er is niets imperfects aan mij,’ zegt Ryan.

Katie maakt een vreemd geluid, iets tussen een lach en een hoest in.

Mevrouw Thompson fronst. ‘Ik denk dat Violet probeert te zeggen dat we allemaal Imps zijn, Ryan. Tenzij jij een supermens van de toekomst bent – wat ik ten zeerste betwijfel.’

Diep inademen. Negeer de verdoofde lippen.

‘Om er zeker van te zijn dat ze de Imps konden blijven onderdrukken, kwamen de Gems elke week bijeen in grote Coliseums om te kijken hoe de Imps werden opgehangen, een evenement dat de Galgendans werd genoemd. Maar sommige Imps weigerden hun lot te aanvaarden en vormden een groep rebellen die vastbesloten was om de grondrechten van de Imps te herstellen. De rebellenleider heette Thorn.’

Ik zoek in mijn velletjes papier en vind zijn foto. Een printout van de film. Mevrouw Thompson trekt hem uit mijn klamme vingers en prikt hem op de muur. Uit het beeld van Thorn spreekt niets van zijn kracht, zijn doorzettingsvermogen. Zo klein ziet hij er net uit als een sm-actionpiraat, van top tot teen in zwart leer gekleed, met een ooglapje schuin over zijn scherpe trekken.

‘Thorn bedacht een gedetailleerd plan om regeringsgeheimen van de Gems te bemachtigen en vroeg de twee rebellen die hij

het meest vertrouwde om een jonge, vrouwelijke Imp te rekruteren. Ze rekruteerden Rose.'

Rose. De heldin van dit verhaal. Gepassioneerd, impulsief, moedig. Elke dag, zonder mankeren, wens ik dat ik net zo was als zij. En tot dusverre is dit het resultaat...

Gepassioneerd: mijn bijnaam is Violet de Maagd.

Impulsief: ik ben twee dagen bezig geweest met de voorbereiding van deze presentatie.

Moedig: er beginnen zich zweetdruppels op mijn gezicht te vormen.

Eigenlijk is het enige wat we gemeen hebben onze bleke huid en onze smaak wat mannen betreft.

Ik knik naar mevrouw Thompson, die het signaal opvangt en naar het digibord loopt. Er start een YouTube-clip – de openingsscène van de film. De camera zoomt in op Rose terwijl ze de buitenste stenen muur van het Coliseum beklimt. Ze ziet er geweldig uit, met haar lange, donkere haar dat over haar rug valt. Ze komt bij de top van de muur, begeleid door aanzwellende violen.

De camera zwenkt naar de toeschouwers in het Coliseum. Een menigte Gems – hun mooie gezichten schreeuwend om Imp-bloed. Negen veroordeelde Imps worden naar een houten schavot gevoerd, de stroppen gaan om hun hals. Ik weet dat het nog maar kort duurt voor ze bevrijd worden, maar ik voel toch een steek van ongerustheid in mijn maag. Ik kijk stiekem even naar mijn klasgenoten. Ze kijken echt bezorgd, geboeid. Er trekt een glimlach aan mijn mondhoeken.

De president van de Gems verschijnt op een gigantisch scherm achter het toneel en stelt de veroordeelde Imps voor aan de hand van hun vermeende misdaden: diefstal, verkrachting, moord. De camera draait terug naar Rose wier donkere haar voor haar ogen zwiert – ze weet dat de ver-

oordeelde Imps alleen schuldig zijn aan armoede en honger. Ze trekt een granaat uit haar riem, brengt hem naar haar lippen en slingert hem dan over de menigte onder haar.

De clip eindigt net voor de bom afgaat.

Ik draai me weer om naar de klas, gesterkt door hun plotselinge belangstelling.

'Terwijl de Gems werden afgeleid door de bom begonnen de rebellen een actie en redden ze de veroordeelde Imps van de galg. Rose liet zich zonder dat iemand het zag van de buitenmuur glijden; ze had haar waarde als rebel bewezen.

Daarom stuurde Thorn Rose op de gevaarlijkste rebellenmissie tot dan toe: de Harpermissie. Rose infiltreerde in het landgoed van de Harpers dat diep in de Weiden lag en gaf zich tegenover de eigenaar van het huis – Jeremy Harper, een machtige Gem-functionaris – uit als slaaf. Rose sloot al snel vriendschap met Jeremy's zoon om geheime Gem-informatie te kunnen bemachtigen. Jeremy's zoon was een Gem die Willow heette.'

Willow. De voornaamste reden dat ik Rose wil zijn. En hoewel mijn handen nog steeds trillen en de resterende adrenaline door mijn aderen vloeit, blijf ik zijn foto vastklemmen en hou hem omhoog zodat de klas hem kan zien. Ik kan de gedachte dat een punaise een gat in zijn perfecte gezicht zou prikken niet verdragen. Ik heb urenlang naar deze poster zitten staren, elke contour van die gelaatstreken – een en al karamelkleurige huid en jukbeenderen – in mijn hoofd gegrift. Ik hoor wat zuchten van de meisjes, een paar oh's gevolgd door gegiechel. Ik stop zijn foto terug in mijn stapel aantekeningen; het gevoel dat hij van mij is, knaagt aan me.

'Spioneren en een relatie hebben met een Gem: twee misdaden waarop de doodstraf staat voor een Imp die zo onfortuinlijk is om gesnapt te worden. Maar Willow was aardig en knap,

en Rose beseftte al snel dat haar gevoelens voor hem haar grootste bedreiging vormden. Omdat ze niet in staat was hem te verraden, ontvluchtte ze het landgoed zonder haar ware identiteit te onthullen. Ze keerde terug naar de Imp-stad en zei tegen Thorn dat de Harpermissie was mislukt...'

'Saai,' zegt Ryan.

'Ryan, ik meen het,' snauwt mevrouw Thompson. 'Hou op haar in de rede te vallen. Je zit nu in de zesde klas en ik verwacht meer van je.' Ze draait zich om en glimlacht. 'En ik denk dat we net bij een wending zijn gekomen, het kantelpunt, nietwaar, Violet?'

Ik knik. 'Rose ontvluchtte het landgoed om hem te beschermen, ze verkoos Willow boven de rebellen. Het was een keus voor de liefde.'

'Ja. Een voorbeeld van hoe populaire, moderne romans nog steeds de traditionele plotstructuur volgen... ga door.'

'Willow vermomde zich als Imp en volgde Rose door de stad, omdat hij haar zo graag terug wilde winnen. Maar hij werd gevangengenomen door de rebellen en uiteindelijk hoorde hij dat Rose oorspronkelijk van plan was geweest hem te verraden. Met een gebroken hart, in gevangenschap, leek alle hoop verloren.

Maar Rose vertelde hem dat ze oprecht van hem hield en samen ontsnapten ze aan de rebellen, vastbesloten om met z'n tweeën een nieuw leven te gaan beginnen.

Maar soms kan liefde niet alles overwinnen.

Ze werden opgespoord door de politie van de Gems en Rose werd naar de Galgendans gebracht, beschuldigd van het verleiden van een onschuldige Gem-jongen.'

Weer een YouTube-clip. Rose op de Galgendans, maar nu staat ze op het houten schavot vooraan in het Coliseum met een strop om haar nek terwijl de menigte roept om haar bloed.

'stop!' Willow springt op het schavot. 'Mijn naam is Willow Harper. En de Imp die jullie gaan ophangen heeft ook een naam. Rose. Zij is het moedigste, liefste meisje dat ik ooit heb gekend. Imp of Gem, ze is een mens. Ze is geen verleidster of een misdadigster. Ze is mijn beste vriendin. ik hou van haar met mijn hele hart.' Hij kijkt naar haar vastbesloten gezicht. *'Ik hou van je, Rose.'*

'Ik hou ook van jou,' roept ze terug.

Ik weet wat er gaat gebeuren, natuurlijk weet ik dat, maar toch voel ik het gewicht van tranen op mijn wimpers, die overweldigende drang om met mijn hand dat 2D-beeld binnen te dringen en het touw door te snijden.

Het valluik onder Rose' voeten vliegt open. Haar lichaam valt, haar benen kronkelen en trappen terwijl ze haar laatste dans danst.

De clip is afgelopen. Niemand zegt iets.

Ten slotte verbreekt mevrouw Thompson de stilte. 'Wat heeft de schrijver een prachtig, duister moment beschreven. Maar er volgt toch vast wel een soort conclusie?'

Ik knik en blader naar de laatste pagina van mijn verkreukelde aantekeningen.

'Willow wiegde Rose' levenloze lichaam in zijn armen, terwijl zijn tranen op haar gezicht vielen. Hij hekelde de Gems omdat ze de door de regering gesanctioneerde moorden lieten doorgaan, hij smeekte hun om zich achter hem te scharen. De Gems waren zo ontroerd door dit tragische tafereel dat ze de galgen afbraken.

De Galgendans werd eindelijk verboden.

De dood van Rose ontketende een revolutie.

En de Imps en Gems noemden zich weer mensen.'

De muren lijken mijn laatste woorden op te zuigen en op een of andere manier lukt het me om te slikken al heb ik geen spuug in mijn mond. Weer een stilte. Ik wou dat Alice

hier was; zij zou klappen en juichen en 'encore' roepen... en dan zouden ze allemaal meedoen.

Ik vang even Katies blik op. Ze knipoogt. Niet echt de openlijke steunbetuiging waarop ik had gehoopt, maar ik voel me er toch beter door.

'Dank je, Violet.' Mevrouw Thompson kijkt me van over haar bril aan. 'Wat een geweldige presentatie.'

'Dank u, ik wilde recht doen aan het boek.'

Mevrouw Thompson glimlacht. 'Dat heb ik gemerkt aan de hoeveelheid kleur die je erin hebt verwerkt. We maken nog wel een schrijfster van je.'

Ik bloos van plezier. Schrijven is altijd iets van Alice geweest – ik heb me er nooit aan durven wagen, tot nu. 'Bedankt, mevrouw Thompson.'

Kontlikker. Lieveelingetje van de juf. Gesis van achter uit de klas.

Ik laat me weer op mijn stoel glijden. Katie stoot me aan en fluistert: 'Dat ging hartstikke goed.' Maar ik hoor Ryan en zijn kompanen nog spottende opmerkingen maken; hun woorden lopen in elkaar over en mijn wangen beginnen weer te gloeien en te jeuken, en die ellendige aantekeningen blijven maar aan mijn handpalmen plakken. Rose zou er nooit zo van in de war zijn geraakt. Ik laat mijn haar voor mijn gezicht vallen, waardoor het een donker, golvend scherm vormt.

'Dus dit was het,' zegt mevrouw Thompson. 'We hebben het plot van drie heel verschillende romans gehoord, maar gezien dat ze toch allemaal min of meer dezelfde structuur volgen.'

De bel gaat, vergezeld van het bij elkaar graaien van boeken, pennen en rugzakken.

Katie helpt me het papier van mijn klamme handen te pellen. 'Jezus, je bent echt dol op dat verdomde boek.'

‘Ja.’

‘Je had je gezicht moeten zien toen je het over Willow had.’

‘Zo is mijn gezicht gewoon.’

Ze knippert met haar wimpers. ‘Maar Willow was aardig en knap, en Violet – sorry, ik bedoel Rose – besepte al snel dat haar grootste bedreiging de kracht van haar gierende hormonen was.’ Ze trekt haar lippen samen, waardoor de sproeten op haar neus zich uitrekken.

‘Rot op.’ Ik lach. Katie maakt me altijd aan het lachen. De spanning vloeit uit mijn lichaam en het lukt me uiteindelijk om de beduimelde aantekeningen in mijn tas te stoppen. Katie is pas vorige zomer van Liverpool naar Londen verhuisd, dus ik ken haar nog niet lang, maar er was meteen een klik. Ze heeft zo’n droog gevoel voor humor en ze gebruikt allemaal hilarische scheldwoorden zoals pikfoezel en eikeljockey, en ze praat met een licht Liverpools accent waardoor ze altijd een stabiele indruk maakt – ‘zout der aarde’, noemde mijn vader haar ooit. Maar ze ziet eruit als iemand uit een boek van Jane Austen, met haar popperige gezicht en haar lichtrode haar... Ze speelt zelfs cello. Het enige wat ik bespeel is de Xbox.

‘Je moet niet inzitten over die eikel van een Ryan, hij valt gewoon op je,’ zegt ze.

‘Ja, vast. Hij schaamt zich omdat Alice en ik hem vorig jaar grienend in de bioscoop hebben gezien.’

Ze schuift haar stoel achteruit. ‘Kom op, je weet dat je hot bent.’

Ik lach. ‘Ja, het zweet staat nog op mijn voorhoofd na die ellende.’

‘Alleen omdat je niet een meter tachtig en blond bent, zoals sommige mensen.’

Ze doelt op Alice. Ik geef geen antwoord. Het is moeilijk

als je beste vriendin eruitziet als Englands Next Top Model. Er zet zich een korreltje jaloezie vast in mijn borst en ik haat mezelf erom. We mengen ons in het gedrang van leerlingen in de gang, die allemaal haast hebben om naar huis te gaan.

Ik verander van onderwerp. 'Ik vind het niet te geloven dat je nog steeds *De Galgendans* niet hebt gelezen, het is een overgangsrite.' Mijn stem verdrinkt in het rumoer van de menigte en ik voel me weer erg klein.

'Nou, dat hoef ik nu niet meer. Je hebt het al verklapt.'

'Je hebt de film niet eens gezien.'

'Nogmaals, verklapt.'

We werken ons door een groep vierdeklassers heen die niet op de hoogte schijnen te zijn van de onuitgesproken regel dat je uit de weg gaat voor eindexamenklassers.

Ik trap per ongeluk expres op de teen van een blond meisje. 'Ja, maar Russell is echt een stuk.' Ik heb het over Russell Jones, de acteur die Willow speelt in de film.

'Echt? Dat heb je nog nooit gezegd. Daar is Alice.' De glimlach verdwijnt niet om Katies mond, maar wel helemaal uit haar ogen. Net zoals ik heeft ze geleerd om aan andere mensen te zien dat Alice eraan komt. Iedere jongen kijkt over zijn schouder, ieder meisje valt stil en trekt een diepe frons in haar voorhoofd.

En ja hoor, de menigte wijkt uiteen als de Rode Zee, maar deze Mozes heeft lange, gebruikte benen. Een glimlach licht haar perfecte, ovale gezicht op. Die glimlach heeft ze altijd gehad, al sinds ik haar op de eerste dag van de lagere school ontmoette – het soort glimlach waardoor je haar vergeeft dat ze zo mooi is.

Ze blijft midden in de gang abrupt stilstaan, vol vertrouwen dat niemand tegen haar aan zal stoten. 'En, hoe ging het?'

'Totaal waardeloos,' zeg ik.

Katie geeft me een klopje op mijn rug. 'Niet waar, het was geweldig.'

'Ja, geweldig waardeloos,' antwoord ik.

Alice gooit haar lichte haar over een schouder. 'Maak je niet druk, Vi, ze zien kennelijk niet in hoe mooi *De Galgendans* is – cultuurbarbaren.' Ze kijkt Katie betekenisvol aan.

'Het is niet bepaald Shakespeare,' mompelt Katie.

Alice zucht. 'Ik wou dat ik bij die ouwe Thompson in de klas zat. Jullie krijgen veel leukere opdrachten dan wij. Plotstructuur. Daar zou ik wel iets over te zeggen hebben gehad.' Ze herinnert ons graag aan het feit dat ze een opkomende fanfictie-ster is. Ze schrijft allerlei nieuw materiaal dat gebaseerd is op *De Galgendans*, waarin ze het plot verandert en de personages naar haar hand zet. Het is ironisch dat ze daar behoefte aan heeft, terwijl ze er in het echte leven al zo bedreven in is om mensen te laten doen wat zij wil – misschien is schrijven haar manier om dat nog te verbeteren. Ik slik dat korreltje jaloezie weer door.

'Mevrouw Thompson zei dat Violet schrijfster kon worden, toch, Vi?' zegt Katie.

Alice kijkt me aan en knipoogt met een van haar inktblauwe ogen. 'Gelul. Daar heb je niet genoeg verbeelding voor, je zou alleen *De Galgendans* telkens weer herschrijven.' Ze slaat haar arm om mijn schouder en drukt me tegen zich aan. 'Wat natuurlijk toe te juichen is.' De geur van haar haar – kersenbloesem en citroengras – vult mijn neusgaten. Ik voel me plotseling heel speciaal omdat Alice me in het openbaar omhelst.

Katie kijkt op haar horloge. 'Hoor eens, ik moet ervandoor, ik heb over vijf minuten celloles, maar ik zie jullie morgen, oké?'

'Comic Con,' zeggen Alice en ik gelijktijdig. We kijken elkaar aan en lachen. Hier hebben we maanden op gewacht;

we gaan Russell ontmoeten. *Willow*. Ik krijg weer een droge mond en er gaat een rilling van opwinding door mijn buik. Mijn huid voelt aan alsof hij ruw is afgedroogd.

'We gaan als personages uit *De Galgendans*, afgesproken?' zegt Alice.

'Ja, Nate is al dagen met zijn kostuum bezig,' antwoord ik. Nate is mijn kleine broertje; hij is dol op *De Galgendans*, nog meer dan ik als dat mogelijk is, en mam stond erop dat hij mee zou gaan. Bedankt, mam.

Katie begint weg te lopen. 'Tot morgen, *fangirls*,' roept ze over haar schouder.